

Et overflødigshorn av tekst og hendelser

-Verden er som en liten cornflakeseske. Med en liten død mus inni. Tapet på brystvorten, sier Lisa Lie i solo-produksjonen *SKOGSUNDERHOLDNING – Talk Softly But Carry A Big Stick*. Et overflødigshorn av tekst og hendelser og eksistensielle spørsmål, mener vår anmelder, Elisabeth Leinslie.

Anmeldt av *Elisabeth Leinslie*

Forestillingsnavn: *SKOGSUNDERHOLDNING – Talk Softly But Carry A Big Stick*

Spillested: *Grusomhetens Teater*

Av og med: *Lisa Lie*

Scenografi: *Erik Tidemann*

På Grusomhetens Teater foregår det i disse dager et obskurt eksistensialistisk-politisk-satirisk stand-up-rituale. Eller skal vi kalle det en tragikomisk tur inn i menneskesinnets dypeste skoger? Eller en underholdende stand-up-performance som kritiserer vårt kjedelige hverdagsliv? Det er ikke alltid lett å sette forestillinger inn i kategorier – spesielt ikke hybridverker som dette. Og det er nettopp det som er så befriende å oppleve; at kunstnere sprenger konvensjonene for hva scenekunst er og kan være.

Frådende slampoet

Lisa Lie heter kvinnen bak prosjektet og på scenen (akkompagnert av assistenten Carlos). Tidligere har vi sett henne sammen med Stina Kajaso i duoen Sons of Liberty. Et kompani som fra første stund viste en egen form for tilnærming til og uttrykk i scenekunsten. Lie tar med seg mye av estetikken fra Sons of Liberty i sin solo-produksjon, men pøser i tillegg på med tekst.

Lie er nemlig også lyriker, og i *Skogsunderholdning* fråder slampoeten i Lie. Kontinuerlig utsettes vi for hennes kolossale tekstrikdom av paradokser, aforismer, fragmenter fra filmer og sanger, og fortellinger om (TV)spillopplevelser. Tekstfragmentene vriss og vrenses og sammen med objektene og de tallrike hendelsene som foregår på scenen, går de til syvende og sist opp i en slags høyere fragmentert enhet. En enhet som vanskelig lar seg beskrive i enkle ordelag, men som absolutt forholder seg til virkeligheten anno 2007.

Vår reptilvert

Lie er vår reptilvert for kvelden. Iført lang brun parykk som også dekker ansiktet, røde cowboystøvler og en grønn reptilkjole med et dyrehode på skulderen (som tidvis brukes som maske) hypnotiserer hun oss. Deretter bærer det av sted utenfor scenisk allfarvei, på en reise inn i skogen, til et sted som vekker forestillinger om gamle rituelle gravplasser og mytiske samlingspunkt for all verdens fabeldyr og romvesener.

Syv store grantrær henger i en ring opp-ned fra taket. Et flere meter langt fabeldyr hviler dovent bakerst på scenen. Carlos rører i blodgrytene. I dette rommet blandes det mystiske, rituelle og mørke med det lette og dagligdagse – i høyt tempo og alltid med humoristiske under- og overtoner. Mye av fokuset retter Lie mot romvesener og deres interaksjon med mennesker. Vertinnen har selv en rekke erfaringer med og teorier om romvesener. Hun forklarer det meste i verden med romvesenenes konspiratoriske kontroll over mennesket og vår verden.

Tvangstanker

Jeg kan ikke stoppe tankene mine fra å vandre til Jannicke (Gry Jannicke Jarlum). Hun fylte min barndom med låta "Svake mennesker" (1981), og for noen år siden hevdet hun at hun har opplevd nærkontakt av femte grad. Det resulterte i at hun i ettertiden er betraktet som temmelig sprø. Lies karakter minner meg om Jannicke i den forstand at hun fremstår som lite tilregnelig i sin tvangspregete holdning til romvesener. Karakteren har også flere, mer vanlige, tvangstanker – som for eksempel det velkjente fenomenet at man ikke kan gå på streker på gaten.

Men Lie bruker sin karakter til å formidle noe langt mer eksistensielt enn å stille spørsmål om det fins romvesener og hvilken betydning de eventuelt har for livet på jorden. Hun setter snarere opp en rekke

treffende betraktninger om hvordan vi lever de kjedelige livene våre, og hvordan vi forholder oss til og tar vare på omverdenen.

To går

Det er ikke alle i salen som har sans for Lies maksimalistiske og ville uttrykk. Halvveis i forestillingen forlater to tilskuere rommet. Jeg kan forstå at Lies uttrykk kan bli for mye for enkelte – forestillingen er både konsentrasjonskrevende, utfordrende og rimelig utmattende. Men, for meg er dette mest berikende. Det er utrolig spennende å bli kastet hit og dit, rundt i Lies verden av assosiasjoner og intelligente betraktninger. Dessuten kjenner jeg igjen en rekke referanser fra min egen virkelighet, og når de settes i et større perspektiv som her, begynner tankene å rulle. Det er også et stort pluss at Lie formidler en solid porsjon skarp humor. Vi vil jo alle underholdes - selv i teatret.

De som har vært på Grusomhetens Teater vet at vi, for å kunne forlate teatret må gå *over* scenen. Det kreves stor irritasjon over forestillingen og guts for å forlate dette rommet midt i en forestilling, med andre ord. Lie takler dette med knusende ro. Hun stopper spillet, der hun sitter sammenkrøpet og neddynket i blod, ser på dem og sier: "Tja. Ha det. Kino i dag igjen..."